

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kiærminder til Kong Frederik den Sjettes Krands

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 54. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_653-txt-shoot-idm1941/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

der har Frodes Lig „tre Aar om Land,” og de, der utroste fulgte Valdemar den Store til Jorde, som Saxo vidner, at Kvindernes hullede: nu er Trældoms-Aaget vor visse Lødd, og Venderne sunkede under Vaaren, at nu var kun Død, eller lod noget bæres sig tænke, det Bæste ivente. Nei, det er ikke et døende, men et opstaaende Folk, der bærer Frederik den Sjette selv død paa Hænderne, bærer deres Friheds Gienføder ei til Graven men til Hrens Tempel, til Korskilde-Hvilen, hvor der ei skal brænde Blaals over hans Been, som en nedgravet Stat, men tone Hresfange ever dem af Hænderne, vi har tilfælles med ham, den Skjælkungers anden Stamfader, hvis Navn i Felles-Sangens levende Toner skal sammensmelte med den gamle Skjolds, med hvem han i Sandhed havde det majestetiske Valgsprog tilfælles:

Det bør hver Kongning at have for Sæt,
Beskærme sit Land, men holde Fred,
Dg vide at gjøre sin Almue Gavn,
For hvilke han bær sit Kongenavn!

Jeg veed det nok m. H. man kalder mig spetvis Profeten, fordi jeg spaaer Danmark en guldne Hofst efter Nolvkrages og Frederik den Sjettes sammensmeltede Guldsæt, hvorefter Skaldene sang baade fordem og nu, saa det gienlød over hele Norden, spaaer Danmark en Gulddalder i Lyse, der svarer til den Gamle i Løn, som Danmark bestemt maa have havt; thi i Lands og Hjertes Anliggender

er det indlysende hvad Dedsproget siger: den græder ei for Guld, som aldrig Guld eiede, og dog græd det Danske Hjerter altid, naar det levende mindedes om Fredsgods-Dagene, da de stærke Jettekvinder maatte male Hjerter-Guld: Fred og Lyfsalighed til Frode, som det gienlød i Grette-Sangen:

Til Frode vi male
Saa freydelig
Guld med Gaving
Paa Glædens Kværn:
Dands paa Roser,
Dg hvil paa Duun!
Vaagn naar du lyfter!
Vel er da malet.

Der giøre Jagen
Hverandre Fortred!
Lumshed og Mandstæt
Man mærke ei til!
Ingen røre
Med Ketten Svæert,
Om end Broder
I Vaand han saae!

Ja, en saadan Gulddalder, forholdsviis fri for Grumhed og Selvtagt, Lumshed og Snigmerd, rig paa indvortes Relighed, Sitterhed og Glæde, under landsfaderlig Regiering og Beskærmelse, den har Danmark saa inderlig Løst til, saa delige og levende Spør af og Rinder om, at det kan ei være blotte

